Hurkzit

Tekst & foto Harm Werners

De pose van het ree op onderstaande foto heeft wel iets weg van een gymnastische oefening en op de een of andere manier roept deze houding bij mij ook associaties op met een kangoeroe. Ons kleinste inheemse hert heeft volgens de door Linnaeus rond 1750 bedachte binaire nomenclatuur dezelfde geslachts- als soortnaam: *Capreolus capreolus.* Zie reeën overigens in de regel niet van die gekke bokkensprongen maken. Vaak grazen ze rustig in de nabijheid van een bosrand, om bij het minste of geringste onraad onmiddellijk in de dekking te kunnen verdwijnen. Slechts een enkele keer zag ik een reegeit met een sierlijke sprong over een raster zweven. Reeën hebben een eeuw lang in *Natura* nauwelijks aandacht gekregen. Geen enkel aansprekend verhaal, hooguit af en toe de vermelding van een waarneming of verwijzing naar een publicatie. Toch zijn er over deze dartele vertegenwoordigers uit de familie der cervidae beslist interessante wetenswaardigheden te vermelden.
Zo zijn reeën bijvoorbeeld de enige hoefdieren met kiemrust. Dit wil zeggen dat de ongeboren vrucht zich pas later ontwikkelt waardoor de kalfjes niet in het ongunstige winterseizoen ter wereld komen. In de afgelopen periode van pakweg honderd jaar is de reeënstand spectaculair toegenomen. Bij de eerste landelijke telgegevens rond 1930 werd de populatie geschat op minder dan tienduizend. Inmiddels mag hier minstens de vermenigvuldigingsfactor zeven aan gekoppeld worden. Bovendien is de geografische verspreiding sterk uitgebreid en kan het ree, op enkele Waddeneilanden na, overal in Nederland worden waargenomen. Bij zowel bok als geit is de zogenaamde witte spiegel aan de achterzijde duidelijk herkenbaar. Leuke bijkomstigheid is dat de geit daarenboven nog een extra pluimvormig aanhangsel heeft, dat schort wordt genoemd.
Alweer geruime tijd geleden was ik ervan overtuigd in het bos een blaffende hond te horen. Het geluid bleek echter te worden veroorzaakt door een opgeschrikte ree. Van veel recentere datum is mijn waarneming van een reegeit met aandrang. Altijd gedacht, dat deze sierlijke hoefdragers hun behoefte staande doen. Dit dier zakte echter door de heupen. Een wonderlijk gezicht. Dacht: misschien een gast uit zuidelijke streken waar gebruik wordt gemaakt van een hurktoilet. Later las ik dat dit bij hertachtigen een gebruikelijke houding is bij het urineren. Ik was er bij mijn omzwervingen in de vrije natuur nooit eerder getuige van geweest en beschouw het als een wonderlijke en onvergetelijke ervaring. Prachtig zoals de natuur ons af en toe toch weer voor verrassingen weet te stellen. ■

